

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 574072/14

בבית הדין הרבני האזורי חיפה

לפני כבוד הדיינים:

הרב יצחק אושינסקי – אב"ד, הרב דוד גרוזמן, הרב אברהם דב זרביב

המבקש: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד עמית אפרתי)

נגד

המשיבה: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד עמוס צדיקה)

הנדון: חלוקת רכוש - דחיית תביעה לגביית דמי פיגורים בגין איחור בתשלום

החלטה

בפנינו בקשה לחתימה על פסיקתה.

למעשה, הפסיקתה המבוקשת על ידי המבקש לחתימה קובעת כי חיובה של המשיבה להעברת חלקו בדירה היא מיום ח' בסיון תשע"ו (14.6.16), ונראה מהבקשה ומהתגובה שהכוונה בכך היא לגבות ריביות ודמי פיגורים מעת ההחלטה הנ"ל ועד לעת העברת חלקו של המבקש בדירה בפועל ביום כ"ד בניסן תשע"ז (20.4.17).

בית הדין עיין בבקשה (בקשות המשיבה מיום י"ח באייר תשע"ז (14.5.17) ומיום כ"ז באייר תשע"ז (23.5.17)) ובתגובות המבקש (מיום י"ט באייר תשע"ז (15.5.17) ומיום ד' בסיון תשע"ז (29.5.17)) ובכל החומר הרלוונטי השייך להם.

בשלב ראשון בית הדין הורה על עיכוב ביצוע, וראו האמור בהחלטת בית הדין מיום כ"ח באייר תשע"ז (24.5.17):

בקשת בא כוח האישה לביטול פסיקתה.

בשלב זה ועד להחלטה אחרת, בית הדין מורה על עיכוב ביצוע הפסיקתה שהגיש המבקש ושנחתמה ע"י בית הדין.

הבקשה תועבר לתגובת הצד השני בתוך 7 ימים.

במסגרת בקשתו מיום ד' בסיון תשע"ז (29.5.17) טוען המבקש כי "האישה לא שלמה את חלקו של הבעל לפי פסק הדין, מאחר והפיגור בתשלום יצר מצד אחד רווח ותשואה יפים על סכום הכסף שנשאר בחשבון האישה, ומצד שני בכך נגרם נזק ממשי לבעל כתוצאה מהפיגור המכוון של התשלום מהפסד תשואה על הכסף וירידת ערך הכסף כתוצאה מהאינפלציה". כן נאמר שם שדורש "לכופף חוב האישה הצובר ריבית והצמדה".

אף במכתבו של בא כוח המבקש מיום י"ד באדר תשע"ז (12.3.17) לבא כוח המשיבה נאמר כי תשלום המשיבה צובר ריבית והצמדה. כן נאמר אף במכתבו ל בא כוח המשיבה מיום ט' בניסן תשע"ז (5.4.17), שחובה של המשיבה למבקש צובר ריבית והצמדה כבר 10 חודשים.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בתגובת (בקשת) המשיבה מיום כ"ז באייר תשע"ז (23.5.17) נטען כי בית הדין אישר את השמאות רק בהחלטתו מיום ט"ז בשבט (12.2.17), ומאז חל החיוב, וכן החיוב חל רק מעת פסק הדין מיום י"ח בשבט תשע"ז (14.2.17). המשיבה טענה כי בגין הפסיקתה שנחתמה לבקשת המבקש, הוא רוצה לגבות מהמשיבה דמי פיגורים בסך כ 20,000 ש"ח. אף בתגובת המשיבה מיום י"ח באייר תשע"ז (14.5.17) נאמר כי המבקש רוצה לגבות ריביות.

בתיקים אלו התקיימו כבר דיונים רבים, עמדת הצדדים נשמעה פעמים רבות. נזכיר, החלטה זו הינה כבר החלטה מספר 139 !! בתיקים, המעידה על ריבוי ההליכים ושמיעת עמדת הצדדים מכל זווית אפשרית.

לאחר שהובהר (מתוך תגובת המבקש מיום י"ב בסיוון תשע"ז (6.6.17)) כי במסגרת כתב ההבנות שבין הצדדים (ראו החלטת בית הדין מיום כ"ט בניסן תשע"ז (25.4.17) שאישרה את הסכמת הצדדים מיום (24.4.17)) אין הסכמה על תשלום נזקים בגין פיגור תשלום, בית הדין סבור כי חתימתו על הפסיקתה שהגיש המבקש (חתומה ע"י בית הדין מיום כ"א באייר תשע"ז (17.5.17)), אשר אודותיו נאמר בהחלטת בית הדין מיום י"ט באייר תשע"ז (15.5.17) כי היא תואמת למסמך ההבנות הנ"ל, נעשתה בטעות, שהרי עתה התברר כי פסיקתה זו, המובילה לתשלום פיגורים, אינה תואמת למסמך הנ"ל, בו לא מוזכר ומוסכם חיוב זה.

באשר לבקשת המבקש לתשלומי פיגורים לאור עיכוב בהעברת חלקו בדירה, בית הדין סבור כי אין מקום לדרישה זו. ונבאר.

אכן פסק דין (ראשוני) לחלוקת הדירה ניתן ביום ח' בסיוון תשע"ו (14.6.16), וכך נאמר בהחלטה הנ"ל:

לאחר העיון בדו"ח רו"ח מר שטרנפלד מיום כ"ט בטבת תשע"ה (20.1.15) ולאחר שמיעת עמדת שני הצדדים בדיונים ובסיכומיהם שהוגשו פעמיים וחקירת הצדדים, ולאחר שמיעת כל התיק שהתנהל במשך שנים רבות, כולל מקרא תשובות האקטואר לשאלות ההבהרה שנשלחו לו, מיום י"ז באב תשע"ה (2.8.15) ומיום ה' מרחשוון תשע"ה (18.10.15), בית הדין מחליט לאמץ את האמור בדו"ח האקטואר שמונה על פי החלטת בית הדין הגדול, ומאמץ את האמור בדו"ח זה שמיום כ"ט בטבת תשע"ה (20.1.15) על כל חלקיו.

בית הדין אינו רואה מקום לחרוג מהאמור בדו"ח הרו"ח, חרף טענות שני הצדדים, ואף לא מוצא מקום להפעלת סעיף 8, 2 שבחוק יחסי ממון.

לאור האמור, חלקו של התובע בנכס שברחוב פ' הוא – 35.5% וחלקה של הנתבעת בדירה הוא 64.5%.

לאחר פסק דין זה, לאור החלטת בית הדין הגדול מיום ט' מרחשוון תשע"ז (10.11.16), התקיים דיון בהרכב מלא בנוכחות הצדדים, ונתנה החלטת בית הדין מיום י"ח בשבט תשע"ז (14.2.17) בה נאמר בין השאר:

בפנינו תביעת כתובה של האישה וכן תביעת דמי שימוש של התובע שחזרה לדיון בפני בית דין זה על פי החלטת בית הדין הגדול מיום ט' מרחשוון תשע"ז (10.11.16).

נזכיר, בהחלטת בית הדין (על ידי דיין יחיד) מיום כ"ד בסיוון תשע"ו (30.6.16) נאמר באשר לתביעה לדמי שימוש בדירת האישה שהתובע זכה בחלק מדמיה על פי החלטת בית הדין:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

באשר לבקשה לרכישת הדירה על ידי הנתבעת ולדרישת התובע לדמי שימוש. למעשה, אין חולק כי הדירה רשומה על שם הנתבעת, אף שהתובע זכה בחלק מסוים מדירתה. מבלי להיכנס לשאלה האם חלקו של התובע בדירת הנתבעת הוא חלק קנייני או רק חיוב כספי, בית הדין מאשר את בקשת הנתבעת לזכאותה בדירה תוך תשלום חלקו של התובע (זכות ראשונים לרכישת הדירה). זאת משום שהנתבעת התגוררה בדירה כל השנים ומשום שחלקה גדול מחלקו של התובע בדירה, כך שהסברה נותנת שהיא זו שתחזיק בדירה ותשלם לתובע את חלקו, ולא להיפך.

בנוסף, בית הדין אף דוחה את התביעה של התובע לדמי שימוש בדירה הרשומה ע"ש הנתבעת. זאת משום שהנתבעת השתמשה כל השנים בדירתה הרשומה על שמה, ישבה וגרה בביתה, ורק מעתה נפסק כי לתובע חלק מסוים בדירה, ורק מעת פסק הדין דנן, הנתבעת חייבת לשלם לתובע 35.5% מדירתה.

באשר לכך, ראה האמור בהחלטת בית המשפט, עמ"ש 7396-12-09, סעיף 31, שם נאמר:

"משכך, דרך כלל, יש לקבוע כי תחילת מועד החיוב לא יקדם ממועד מתן החלטה על פירוק השיתוף בפועל על ידי בית המשפט הדן בעניינם של בני הזוג. אולם, גם בכך לא סגי, הואיל ויש מקום להביא בחשבון גם את התהליך הנדרש עד לביצוע ויישום ההחלטה בדבר פירוק השיתוף. ודוק, גם אם בן הזוג אשר מנע את יישום פירוק השיתוף לא היה עושה כן, בכל מקרה היה נצרך זמן עד לקבלת התמורה עבור מכירת הדירה ולאחר הליך של פרסום מכרז, חוות דעת שמאי, אישור בית המשפט ועוד, וכשבחס לתקופה זאת אין מקום עדיין לחייב את המתגורר בדירה בדמי שימוש ראויים.

הנה כי כן המסקנה העולה, כי ככל שבית המשפט יסבור שאכן קיימת חבות בתשלום דמי שימוש ראויים, מועד החיוב ייחל מהמועד הסביר בו היה מבוצע פירוק השיתוף בפועל, אלמלא העיכוב שנגרם בגין המתגורר בדירה".

לאור האמור, בית הדין אף דוחה את התביעה של התובע לדמי שימוש בדירה הרשומה על שם הנתבעת.

קביעה זו נשענת אף על סעיף 8, 2 לחוק יחסי ממון.

ברם, בהחלטת בית הדין הגדול מיום 10.11.16, בוטלה החלטה זו בשל העובדה שנתנה בדין יחיד, ובית הדין דנן התבקש לדון בכך בשנית בפני הרכב מלא ולתת פסיקתו.

כיום מצהיר התובע עצמו בהתאם לבקשתו: נוצר רושם מוטעה שאני לא פרנסתי וכו', אך בעת הנידון האישה היתה ספרנית [...].

בית הדין הבהיר לתובע כי במידה ולא מדובר בהצהרה עקרונית אלא בפרטי תביעות, בית הדין לא יוכל לשמוע עתה את דבריו בהם לא מציין את הסוגיה המשפטית בה הוא רוצה לעסוק. אז התובע התיישב במקומו.

טוען בא כוח התובע: טענות הצדדים מצאו ביטוי בהודעה מיום 12.16. החלטת בית הדין מאתמול בענין השמאות ברורה, אך הבעל עומד על כך וישקול לפעול בהתאם. הבעל בדעה שיקבל דמי שימוש משנת 2007 שאז

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

יצא מהבית. לא יתכן שיימשך ההליך, כי מסמכים שהיו אצל האישה הומצאו רק במועד מאוחר יותר, איך האישה שכחה חשבון בנק משותף? ההליך מתקיים 10 שנים, אז למה לשלול מהבעל את דמי השכירות, הרי לא הוא זה שמשך את ההליך. חלקו של הבעל מסתכם בשליש. לכן יש לשלם לו דמי שכירות משנת 2007.

מגיב בא כוח הנתבעת: ההליך נמשך בין היתר בשל העובדה שהבעל ביקש כל פעם להמציא מסמכים וביקש צווים, ובית הדין איפשר לו, ובסופו של יום לא הביא את ראיתו. הבעל טוען שהוא הוצא מהבית, ולכן מגיעים לו דמי שכירות. אז יש החלטה של בית הדין מיום ט' אדר ב' תשס"ח (16.3.08), בה נאמר שהבעל נטש את הבית לטובת אישה זרה ואצלה הוא לן מידי פעם. כך שישנה קביעה שהתובע נטש את הבית לטובת אישה זרה ולא כטענתו היום שמגיע לו פרס על כך שעזב את הבית. האיש אשם בפירוק התא המשפחתי וכן בכך שההליכים מתמשכים עד היום. קיימנו הליכי גישור והבעל חזר בו וביקש הכרעה. אף ברמה המשפטית אין בסיס לתביעה. בית הדין הגדול ביקש שיפסקו את חלקו של הבעל לפי חוק יחסי ממון, ועל הצדים חל החוק, הדירה רשומה על שם האישה ומגיע לבעל שווי כספי בדירה, אך לא נאמר שלבעל יש קנין בדירה. מונה שמאי שקבע את שווי הנכס. האישה מוכנה לשלם את חלקו של התובע בדירה אך אין לו קנין, לכן לא יכול לתבוע דמי שימוש. אין מקום לפסיקת דמי שימוש. מועד הקרע הוא ב-2007, והיה עליו לקבל את שווי הדירה לתקופה ההיא, ואז היה ניתן לשקול דמי שכירות, אך הוא רוצה את עליית השווי שזה פי שתיים וגם את דמי השכירות.

מגיב בא כוח התובע: האישה לא הציגה את כל המסמכים. אחר כך האישה הציגה עוד מסמכים. התובע לא מבקש דמי שכירות על כל הבית אלא רק על חלקו. זכויות האישה על הבית הן רק בהערת אזהרה וזו לא זכות קניינית. באשר לפסק הדין במחוזי שהוזכר בטעון בית הדין, לא מופיע שם האשם של מי מהצדדים בפירוק התא המשפחתי. הבעל לא ביקש מהאישה שתשלם את חלקו.

מגיב בא כוח הנתבעת: האישה שילמה על שיפוצים. כן שילמה את הארנונה כל השנים. הוא לא ביקש כל השנים להשתמש בנכס.

בית הדין מציין לצדדים כי למעשה הבעל הוא זה שערער על החלטת בית הדין האזורי וביקש להגדיל את חלקו בדירה (אף שזכה בתביעתו), ואין חולק על עובדה זו.

בית הדין הודיע לצדדים בדיון כי לאור טענות הצדדים שהוצגו, בית הדין יוציא החלטתו בתביעה זו עתה. הצדדים לא מביעים התנגדות לכך.

ובכן, לאחר העיון והפעלת שיקול הדעת, בית הדין אינו מוצא עילה לסטות עקרונית מהחלטת בית הדין האמורה מעלה בדיין יחיד. ברם, בהחלטה זו אנו חורגים מההחלטה האמורה מעלה בדיין יחיד, בכך, שלדעת בית הדין עתה, אין לפסוק לטובת התובע דמי שימוש אף מעת פסיקת בית הדין לאחוזי הצדדים בדירה, משום שבית הדין לא קבע בשום שלב כי לבעל חלק ממשי או קנייני בדירת האישה, רק קבע מהו האחוז הכספי שעל האישה לשלם לתובע בגין השקעתו הכספית בדירה הרשומה על שמה ושכבעלותה, כך שאין מקום לפסוק לו דמי שימוש על כך שהנתבעת השתמשה בדירתה.

לכך נצרף אף את העובדה כי הנתבעת היא זו ששילמה את הארנונה ואת כל תשלומי הדירה כל השנים שגרה שם, כך שלא ניתן לתבוע כיום דמי שימוש

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בדירה שבעצם אינה בבעלות התובע, ואף העובדה שלא שילם את תשלומי הדירה הבסיסיים כל השנים (כפי שנוהג בעל דירה) מוכיחה טענה זו שהדירה אינה בבעלותו ואף לא חלקה.

כאמור, בית הדין מציין כי למעשה הבעל הוא זה שערער על החלטת בית הדין האזורי וביקש להגדיל את חלקו בדירה (אף שזכה בתביעתו), וחלף זמן רב עד למיצוי הבריור החדש, ובית הדין לא מצא ביסוס לכך שהנתבעת היא זו ש"משכה" את ההליך.

החלטה זו נשענת אף על האמור בסעיף 8, 2 לחוק יחסי ממון.

לאור האמור, התביעה לדמי שימוש כנגד הנתבעת, נדחת.

בנוסף, בהתאם לאמור בהחלטה הנ"ל המצוטטת לעיל. בית הדין מאשר את בקשת הנתבעת לזכאותה בדירה תוך תשלום חלקו של התובע (זכות ראשונים לרכישת הדירה). זאת משום שהנתבעת התגוררה בדירה כל השנים ומשום שחלקה גדול מחלקו של התובע בדירה, כך שהסברה נותנת שהיא זו שתחזיק בדירה ותשלם לתובע את חלקו, ולא להיפך. החלטה זו נשענת אף על האמור בסעיף 8, 2 לחוק יחסי ממון.

עד כאן מתוך ההחלטה הנ"ל.

כך שרק במסגרת ההחלטה הנ"ל, מיום י"ח בשבט תשע"ז (14.2.17), הוחלט סופית לאשר את בקשת הנתבעת לזכאותה בדירה תוך תשלום חלקו של התובע (זכות ראשונים לרכישת הדירה), ואין כל בסיס לחייבה בדמי פיגורים על הזמן שלפני החלטה זו.

אף קביעת בית הדין בהחלטה הנ"ל כי בית הדין לא קבע בשום שלב כי לבעל חלק ממשי או קנייני בדירת האישה, רק קבע מהו האחוז הכספי שעל האישה לשלם לתובע בגין השקעתו הכספית בדירה הרשומה על שמה ושבעלותה, מובילה למסקנה זו, שהרי רק מעת החלטת בית הדין מי יזכה בזכות ראשונים בדירה, רק מאז חל החיוב, שהרי לא היתה למבקש כל זכות קניינית קודם לכן.

כן נציין אף את החלטת בית הדין יומיים קודם לכן, מיום ט"ז בשבט תשע"ז (12.2.17), בה נאמר באשר לשמאות הקובעת את גובה תשלום דמי הדירה למבקש (בעקבות בקשת המבקש לעריכת שמאות חדשה):

לאחר העיון בטענות שני הצדדים, בית הדין דוחה את בקשת המבקש ל"פתיחת" השמאות על הדירה, וזאת משום שדו"ח השמאי הוא מיום י"ז באב תשע"ו (21.8.16), ולא הוגשו עליו השגות עד היום, בית הדין מכיר את השמאי, מקבל ממנו דו"חות רבים וחוות דעתו מקצועית. אף עיון בדו"ח הספציפי נשוא הבקשה, בן 11 עמודים, מעלה עבודה מקצועית, כולל בחינת עסקאות דומות בשוק כאמור בסעיף 8.9 לדו"ח השמאות ומקדמי השוואה רלוונטיים.

כך שרק מאז יכלה המשיבה לשלם חובה למבקש, שהרי רק אז הוחלט איזו שמאות קובעת. ונוסף, במסגרת ההחלטה הנ"ל מיום י"ח בשבט תשע"ז (14.2.17) אף נפסקה כתובת האישה, וכך נאמר שם:

כך שאין ספק בכך שהבעל הוא שגרם לפירוק חיי הנישואין, כאמור בהחלטה הנ"ל.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לאור עמדת בא כוח הנתבע עצמו כי סך הכתובה הוא 25,000 ש"ח, בית הדין מחליט לחייב את הבעל במלא הכתובה.

בנוסף, לטענת בא כוח האישה, בכתובה נקובים עוד 100 זקוקים, מה שלא הוכחש על ידי הנתבע.

כידוע, לשיטת הנחלת שבעה (סימן י"ב אות מ"ט, בשם הב"ח והדרישה), שזו השיטה הנמוכה, 100 זקוקים שווים ל-1392 גרם כסף. ובכך, לאור העובדה כי גרם כסף שווה היום 3.4 ש"ח, אזי מאה זקוקים שווים ל- 4732 ש"ח.

כך שהנתבע חייב לאישה עבור כתובתה 29,732 ש"ח, והוא יפרע זאת לתובעת בתוך 60 יום.

עד כאן מתוך ההחלטה הנ"ל.

כך שההליך הרכושי שביניהם עדיין התנהל בדמות דמי כתובה שנתבעה, וכמובן שיש לכך השלכה על תשלום חלקו של הנתבע בדירה, ככל שיכלה התובעת לבצע קיזוז בין החיובים (וכך אכן נעשה בפועל, שקיזזה מחלקו של הנתבע את דמי הכתובה).

ואכן, בתוך כחודשיים ימים, ביום כ"ד בניסן תשע"ז (20.4.17), שילמה המשיבה את חלקו של המבקש בדירה, כך שתשלום זה בוצע בתוך פרק זמן סביר.

עוד נזכיר האמור במסגרת החלטה זו מיום י"ח בשבט תשע"ז (14.2.17) אודות תביעה נוספת של הבעל – להשבת חפצים, ושם נכתב ע"י בית הדין:

ובכן, בית הדין לא מוצא עילה להמשיך בתביעה זו לאור חלוף הזמן, ולאור העובדה שהבעל לא מוכיח תביעתו ואינו יודע להצביע על חפצים ספציפיים שבתביעתו שברצונו לקבל מחציתם. כן אין ספק שהחפצים הללו כבר לא שווים מאומה לאחר עשרות שנים. ברם, אם הבעל יוכל להוכיח תביעתו, כולל הוכחת החפצים שהיו בדירה ושאותם תובע, ויגיש דו"ח שמאי כמה ערכם של החפצים הנ"ל כיום לאחר חלוף עשרות שנים, בית הדין יואיל לעסוק בתביעתו בשנית.

בית הדין הבהיר לתובע ובא כוחו כי התביעות הקודמות לא היו רציניות ומבוקש כי מעתה התובע יגיש רק תביעות רציניות, כדי שלא לכלות את הזמן השיפוטי היקר של בית הדין.

לאחר הבהרת בית הדין כאמור, בא כוח התובע טוען כי בית הדין "מהלך אימים" על התובע, בית הדין מבהיר לבא כוח התובע כי אמירה זו אינה מקובלת בין כתלי מערכת המשפט ובית הדין ישקול צעדיו, ואז בא כוח התובע מתנצל על אמירה זו.

בית הדין מקבל את התנצלותו.

למעשה, לאחר שבית הדין הבהיר שוב לתובע ובא כוחו כי אל לו להתעסק בתביעות לא רציניות כדוגמת אלו שעלו קודם, ומבוקש שמעתה יוגשו רק תביעות רציניות, התובע מתייעץ עם בא כוחו, ומודיע בא כוח התובע כי התובע חוזר בו מהתביעות אודות הרכוש המשותף.

ובכן, בית הדין מאשר את בקשת הבעל למשוך את תביעותיו הקשורות לחלוקת הרכוש המשותף. למעשה, בית הדין כבר אמר דברו באשר להן בדבריו האמורים מעלה.

עד כאן מתוך ההחלטה הנ"ל.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כך שלמעשה התובע עושה מאמצים בלתי פוסקים כדי שלא לסיים תיק זה שנמשך כבר שנים רבות, ובית הדין, האמון על עיקרון מניעת עינוי הדין וסיום הסכסוך בהקדם האפשרי, לא ייתן ידו לכך.

לא נמנע מלהזכיר אף את אמירת בית הדין שהצטרפה להחלטת בית הדין מיום ט"ז בשבט תשע"ז (12.2.17):

לצערנו, חרף החלטות רבות שכבר ניתנו (זו כבר החלטה 128 !! בתיק), תיק זה לא מצליח להיגמר, בעיקר משום בקשותיו והשגותיו החוזרות ונשנות של המבקש, ומחובתו של בית הדין לדאוג כי תיק זה שנפתח כבר בשנת 2007 יגיע לסיומו.

לכל האמור נוסף כי תביעת המבקש כיום לקבלת דמי פיגורים על התשלום כי "בכך נגרם נזק ממשי לבעל כתוצאה מהפיגור המכוון של התשלום מהפסד תשואה על הכסף", כאמור בבקשתו, אינם עולים בקנה אחד עם ההלכה הידועה כי "מבטל כיסו של חברו" פטור למעשה, מדין גרמא (ראה לדוגמא האמור בש"ך חו"מ רצ"ב ס"ק טו), ואין כאן מקום להאריך בדין זה. אף דרישתו "לאכוף חיוב האישה הצובר ריבית והצמדה", כאמור לעיל, אינה עולה עם דיני ריבית.

לאור כל האמור, בית הדין קובע כי כוונת המבקש לקבלת פיצויים בגין איחור בתשלום דמי חלקו בדירה (כפי הנצפה מבקשותיו ותגובותיו), נדחית, והחלטת בית הדין באשר לחתימה על הפסיקתה שהגיש המבקש, כולל הפסיקתה הנ"ל החתומה בפועל מיום כ"א באייר תשע"ז (17.5.17), מבוטלת, ובית הדין לא מאשר פסיקתה זו. כן בית הדין לא מאשר גביית דמי פיגורים או ריביות בגין תשלומה של המשיבה למבקש ביום כ"ד בניסן תשע"ז (20.4.17) עבור זכויותיו בדירה, תשלום שבוצע בתוך פרק זמן סביר להחלטות הסופיות שהובילו לשם תשלום זה, וכאמור מעלה.

בשלב זה, וככל שייפסק ההליך פה, בית הדין לא יחייב את המבקש בהוצאות משפט, חרף האמור לעיל על אודות התנהלות המבקש בתיק זה.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטי זיהוי.

ניתן ביום י"ד בסיון התשע"ז (08/06/2017).

הרב אברהם דב זרביב

הרב דוד גרוזמן

הרב יצחק אושינסקי – אב"ד